

Gaipten Gelen Ses

– ErtğrulErdoğan · 17 Nisan 2010

Down sendromlu çocukların bulunduğu okulun yüzme havuzunda çocuklar, öğretmenlerinin nezaretinde mutluydular. Birkaç öğrencinin çıkardığı belli belirsiz sesler havuzun bulunduğu salonu, çok olmasa da yankılandırıyordu.

Ayşe öğretmen emekli olmasına rağmen, öğrencilerinden ayrı kalmak istemiyordu. Yeni girdiği okulun havuz başında, öğrencileriyle tek tek ilgileniyor, onların ihtiyaçlarında ise hemen yanı başında oluyordu. Yemek vaktine az bir zaman kala öğrencilerini toplamak için komut verdiğinde, havuzda öğrenci kalmamıştı. Her öğrencisinin havlusunu sırtına koyup onları soyunma odasına yardımcı personelle birlikte göndermişti. Acıkan bedenler bu kez yemekhaneydi. Çatal, kaşık sesleri birbirine karıştığında Ayşe öğretmende eserlerini seyretmekten büyük zevk alıyordu. Hatta çoğu kez önündeki yemeği bırakıp, onların yemek yemelerine bile yardımcı oluyordu.

Kış mevsimiydi, dışarıda kar, hafif yağıyordu. Öğrencilerin servis minibüsleri kapının önündeydi. Şoförler, yerlerin henüz karla kaplanmamasına sevinmişti. Aileler ise çocuklarının başında araçlarındaki yerleri aldığıında, okulun önünde kimsecikler kalmamıştı. Ayşe öğretmen de, kendisini alacak oğlunun arabasını içeride personellerle sohbet ederek bekledi. Beyaz araç karların içinde belli belirsiz kapıya yaklaştığında, oğlu Barbaros;

" Anneciğim doğum günün kutlu olsun"

" Aaaa! Çocuklarla ilgilenirken unutmuşum."

" Aşk olsun anneciğim, ben hiç unuttur muyum? Bak sana ne aldım"

" Parfüm mü?"

"Merak etme onu da alırız. Hani benden çok istediğin bir şey vardı. Hatırladın mı?"

" Evet, cep telefonu değil mi?"

" Açta gör bakalım." Ayşe öğretmen, çabucak açtığı paketin kâğıtlarını özenle çantasına yerleştirdiğinde;

"Ya kuzum, ne zahmet ettin. "

" Zahmet olur mu? Sana az bile, annelerin en güzeli."

Ayşe öğretmen, gülümseyen yüzüyle arabanın önüne oturduğunda, otomobilde kar tutan yolda yavaşça evin yolunu tutmuştu. Bej renkli binanın önüne geldiklerinde, Barbaros'un yeni evli eşi de, pencerenin ardında belirmişti. Ayşe öğretmen;

" Oğlum çok teşekkür ederim. İsterseniz bana gelin, yemeğim var birlikte yeriz. Ne dersin?"

" Anne çok isterdik ama akşama konsere gideceğiz."

" Tamam, kuzum, yalnız sen bana şu telefonun ayarlarını bir yapiver. Biliyorsun teknolojiyle aramam pekiyi değil."

Ayşe öğretmen, dinamik görünen vücudu ile dördüncü kattaki evine girdiğinde, içerisi de oldukça serindi. Hemen kombiyi yakıp, üzerini değiştirerek, oğlunun aldığı telefonu yatak odasının başucundaki sehpaye bıraktı. Mutfığa girdiğinde, çok canı istediği hamsi balıklarını ayıklamaya başladı.

Kocasını yıllar önce kaybetmişti. Tek başına yemek yemeğe de bir türlü alışamamıştı. Her yemeğe oturduğunda, oğlunu karşısında hayal ederdi. "Ne güzel sohbet ediyorduk" diye iç geçirdi. Birkaç balık sonrası iştahının kaybolduğunu anladığında, özenle kurduğu sofrayı tekrar toplayıp, salondaki televizyonun karşısına geçti. Kumandanın azizliğine sinirlendi. Birkaç kez tuşlara hızlı basarak sonunda sevdiği diziyeye kavuşmanın sevincini bacaklarını kanepesine uzanarak yaşadı. Gecenin ilerleyen saatlerinde, etrafta sessizliğe bürünmüştü. Neredeyse evin içinde "çıt" yoktu. Oğlunun evlenmesinden sonra yalnızlığa alışmak istese de, içindeki korku düşüncesini bir türlü yok edemiyordu... Hep bir şeylerin olacağını, belki birazdan hırsızın içeri gireceğini, aklından hiç çıkartmıyordu... Gecenin ilerleyen saatlerinde, gözlerinin ağırlaştığını hissetti. Çok sevdiği dizisini yarım kesip yatak odasına geçti. Odasına girdiğinde garip sese anlam veremedi. Ürktü. Hemen kalkıp, sesin nereden geldiğini aramaya başladı. Yatak altlarına baksa da, bütün eşyaları elden geçirse de bitmek bilmeyen garip sesin nereden geldiğini yine de bir türlü bulamadı. Gecenin ilerleyen saatlerinde gözlerine uyku girmiyordu. Aramaktan bitap düşen yorulan bedenini yatağa bıraktığında, göz ucuyla yan tarafa baktı, eşinin ölüm günü aklına gelmişti. "Yoksa onun gaipten gelen sesimiydi" diye kendi kendine konuşmaya başladı. Bildiği bütün duaları arka arkaya sesli okumaya başladığında, seste odanın içinde ne yükselip, nede alçalarak yankılanmaya devam ediyordu. Ayşe öğretmen, "Acaba ben deli mi, oluyorum?" sorusuna ne yanıt vereceğini bilemiyordu. Yatağından doğrulup, aynada kendini izlediğinde seste yine aynı tonuyla odanın içindeydi. Saatte gecenin üçünü gösterdiğinde, uyku artık kaçmıştı. Yarının da çok zor geçeceğini biliyordu. Kalkıp oğlunu uyandırmayı düşündü. Ancak ona da kıyamadı. "Cin midir, şeytan mıdır?" diyerek kafasını birçok kez salladığında, "Acaba Azrail'in sesi mi?" diyerek, korkusuna korku kattı. "En iyisi banyo almak" diyerek banyoya girdiğinde, suların sesi arasında duyduğu seste kaybolmuştu. Sevinerek banyodan çıkıp, tekrar odaya geldiğinde gaipten gelen ses yine susmamıştı. Birde üst kattan gelen sese bu kez farklı tepki verdi. Kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. Çabucak giyinip, tansiyon

aletini sol bileğine takıp bekledi. Nabzı yüz kırkları aşıyordu. Hemen çantasındaki çoktandır içmediği dilaltı hapını aldı. Ecza dolabından da sakinleştirici şurubunu içtiğinde, biran olsun rahatlamıştı. Tekrar yatağa girdiğinde, ses yine kulaklarını tırmalamaya devam ediyordu. "Bismillah" ve "Ayet el Kürsi" yi, defalarca tekrar etti. Artık çıldırmamak elde değildi. Ne olursa olsun diyerek, oğlunu aramaya karar verdi. Yeni alınan telefonu kulağına dayadığında, ahizeden gelen "Lütfen şarj edin, lütfen şarj edin..." komutunu veren erkek sesiyle rahatlamıştı, Kutusundan şarj aletini çıkartıp fişe taktığında, gecesini altüst eden seste bıçak gibi kesilmişti." Ayşe öğretmen, " Hay ben bu teknolojinin..." hayıflanmasıyla boşalan sinir arasında gülererek yatağına girdiğinde, saatte gecenin yarısını çoktan geçmişti

Ertuğrul Erdoğan/Bursa

18 Aralık 2009